

Piščalka.

Stopil je v hišo — mislim namreč Košakovega Petra, onega, ki je lansko jesen jel hoditi v šolo. — Oče so sedeli za mizo in so pregledovali pratiko. Drugi domači so pa odšli v cerkev k popoldanski službi božji, ker je bila ravno nedelja — lep pomladanski dan. Peter, sicer prijazen in vljuden deček, je nekamo s strahom stopical po izbi do mize. Oče so ga postrani pogledali in mu niso rekli baš preprijazno:

„No, kje si se pa zopet potepal? Prav nič te ni udržati doma! Komaj smo odkosili, si jo že popihal.“

„Pri sosedu — pri Kovačevih sem bil,“ odgovori Peterček s trepetajočim glasom. „Saj so mi mama dovolili“.

„Tisto že, če so ti mama dovolili, a drugič moraš tudi mene vprašati! — Kaj sta pa delala s Kovačevim Janezkom“, so vprašali oče dalje.

„Janezek mi je dopoldne rekel, da mi bo pokazal svojo novo obleko in da se bova igrala.“

„Kaj imaš pa v žepu, da vedno roko tiščiš vanj? Saj ne boš zmrznil, — ali te zebe?“ nadaljujejo oče, a Peter le še drži roko v žepu, kakor bi imel kdove kaj v njem.

Naposled le izvleče roko iz žepa in se obrne k oknu.

Bilo mu je jako neprijetno, da so oče v hiši in da ne gredo nič vun. Potem bi že izginila vsa bojazen z obraza in zopet bi lahko uštal.

Poklekne torej na klop in malomarno zre skozi okno v svet božji. Po drevju so brezskrbno skakljali ptički in pobirali mrčes. Gorko solnce je lilo z nebeškega svoda svetle žarke in poljubovalo pisane cvetke po vrtu. Tuintam je že zafrifotal metulj, zazibal se po mehkem vzduhu, sedel na drugo cvetko in srkal slatki med iz nje . . .

Peterčka vse to ni zanimalo . . . Gledal in bulil je vun, a bil je za vse slep . . .

Oče polože pratiko na belo javorovo mizo in odidejo počasnih, trdih korakov iz hiše.

Ta trenutek brž porabi Peterček. Iz žepa potegne lično, svinčeno piščalko in jo vesel ogleduje sedaj od te, sedaj od one strani. „Kako je lepa,“ dé tiho in komaj slišno pristavi: „Da bi le ne zvedeli oče, da jo imam in da sem jo vzel pri Kovačevih na oknu.“

„Kako lepo mora vendar brlizgati! Malo bi pozkusil, a oče bi kmalu čuli in potem . . . potem . . . Ne — saj jih ne bo tako hitro nazaj . . . Malo lahko brez skrbi zapiskam, samo toliko, da se bo čulo . . . malo . . . tiho . . .“

Pritisne piščalko na ustna, pihne sapo v njo — in pfiuufuii je zazvenelo po hiši . . .

Vrata se odpro, in oče vstopijo v hišo.

Peterček se tako prestraši, da skoraj izpusti piščalko, a vendar jo še v naglici skrije v žep, toda prepozno. Oče so slišali brlizganje in tudi videli, kako se je Peter prestrašil.

„Kaj pa vendar imaš, da danes tako skrivaš?“ nagovore ga z osornim glasom. „Kaj pa je bilo to piskanje? Hitro pokaži, kaj imaš!“

„O — — — ata, saj nimam nič!“ zastoče Peter in hkrati meni prikriti svoje vznemirjenje.

„Nekaj imaš, sicer bi se ne vedel tako preplašeno in potuhnjeno.“

„Ne skrivaj!“

„Oh, oče, nič . . .“

„Kaj mi boš lagal! na lici ti berem! Hitro, sicer bo . . .“

Očetov glas je bil čimdalje osornejši, trši in resnejši. Petru so se izpreminjale barve na licu in trepetal je kot bilka pred očetom. V očesu se mu je zalesketala solza . . .

Kaj bo, kaj bo?

„No, ali naj te še enkrat prosim, paglavec neubogljivi“, zarohne oče.

„Oj, saj bo-om, saj bom . . .“ zajeclja Peter in prinese iz hlačnega žepa piščalko.

„Kje si pa to dobil?“ ga trdo vprašajo oče in mu vzamejo piščalko.

„Pri Kovačevih!“ odgovori s trepetajočim glasom Peter.

„Kdo ti jo je dal? Ta piščalka je lovca Franceta.“

„Na oknu sem jo dobil,“ spet zajeclja Peter.

„Torej si jo ukradel?“

„Na-ák! Vzel sem jo.“

„Ali te je kdo videl?“

„Ni — Nihče!“

„Zakaj si jo pa vzel?“

Peter je povetil glavo in molčal.

„Ali znaš deset božjih zapovedi?“

„Zna-am. Prva —.“

„Kako se glasi sedma?“

Peter nekoliko pomišlja, potem z velikim trudom izgrgra:

„Ne-e kra-adi!“

„Torej „ne kradi“! Zakaj si pa ti kradel, če ne smeš?“

Petra so zalile solze, debele, pekoče . . .

„Zdaj boš pa ti piskal! Le čakaj me, paglavec grdi, ničvredni!“

„Saj ne bom nikdar več, ata, saj ne bom nikdar več . . .“ zaprosi Peter z jokajočim glasom.

„Obljuba še ni dosti! Pokora mora biti za vsak greh! Pretopal te zdaj ne bom, dasiravno si pošteno zaslužil. A nazaj boš nesel piščalko takoj in prosil Kovačevega Franceta odpuščenja! — Ne kremži se!“

Košak je dal piščalko sinu nazaj, del na glavo praznični klobuk in odšel s sinom h Kovačevim. V veži je pa še potegnil iz butare, ki je ležala poleg ognjišča, tanko šibico.

Počasi sta stopala s fantom proti sosedu. Peterček je stopical s povešeno glavo kakor hudodelnik pred orožnikom in pretakal obile solze. Že več kot stokrat se je pokesal, da je vzel piščalko . . .

Kaj bodo rekli Kovačevi? . . . Peter — tat! . . . Ob tej misli je spet na glas zajokal.

„Kaj se kisaš! Pa ne bi bil kradel! Vsem se tako godi, kateri ne puste tujega blaga pri miru,“ ga karajo oče.

Oče Kovačev so sedeli pred hišo na klopi, France je pa odšel v cerkev in Janezka tudi ni bilo nikjer.

„O, Peter, tak junak, pa joka! Ali te ni sram?“ so se norčevali Kovačev oče, a precej so obmolknili, ko so zagledali Petrovega očeta s šibo za njim.

„Kaj pa to pomeni?“ so vprašali.

„Tatu sem prignal,“ so dejali Petrov oče in zavihтели šibo po zraku, kakor bi hoteli Petru priložiti eno.

Peter je glasno zajokal, kot grah debele solze so mu polzele po licu . . .

„Nič se ne kremži, nič!“ mu trdo rekó oče, nato pa, obrnjeni proti Kovačevim, dostavijo:

„Prej je ta moj nepridiprav ukradel pri vas Francetovo piščalko,“ in Košak je po vrsti našteval, kako se je godilo doma sinu.

„Nikar, nikar ne joči, Peter“, so ga tolažili Kovačev oče. „Res, ni bilo prav, ali take škode tudi ni bilo za eno piščalko. Zato se ne kisaj, saj si junak. Jokajo se srajčniki, ti imaš pa hlače! Zdaj je poravnano . . . Več ne smeš, pa je dobro!“

Petru je postalo mehko pri srcu. Milo, proseče je uprl objokane oči v Kovačevega očeta. Letá so mu še dobrosrčno deli:

„Peter, le ubogaj svojega očeta, oni ti le dobro hočejo in želijo. K nam pa le še pridi, saj naš Janezek vedno povprašuje po tebi.“

Kovačev Janezek je stoprav pritekel po vrtu sem. Hitro je stopil k Petru in ga vprašal s prijaznim glasom:

„Kaj se ti je pa zgodilo, Peterček.“

Peter je od sramu povsesil oči in zardeč.

Kovačev oče in Košak sta se pogovarjala o gospodarskih rečeh. Peter in Janezek sta pa odhitela v stran po vrtu za pisanim metuljem, ki je frčal po čistem, gorkem zraku . . .

Pozno sta se Peter in oče vračala domov. Prvi vesel, da se je vse srečno izteklo, drugi pa v svesti, da je storil, kar mu je narekovala dolžnost.

Bogdan Slavko.

